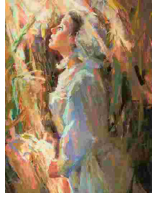


Amanda Smithi lugu Hawn's Millis



30. oktoobril 1838 ründasid Missouri rahvajõugud viimse aja pühade asulat nimega Hawn's Mill. Jõuk tulistas mehi ja poisse, kes olid läinud sepikotta, et otsida varjupaika ja kaitsta oma rahvast. Rünna- kustus hukkus 17 viimse aja püha ja üle kümne sai vigastada.

Vigastatute hulgas oli ka kuueaastane Alma Smith, kellel purunes kuulitabamusest terve puusaliiges. Alma ema Amanda Barnes Smith oli teda leides endast ära. Ta leinas ka oma abikaasat ja 10-aastast poega, kes mõlemad selles rünna- kustus tapeti.

Kuna keegi ei saanud teda aidata, kogus Amanda ülejäänud lapsed kokku ja palvetas juhatuse saamiseks. „Oo, mu Taevane Isa,“ palvetas ta, „sa näed mu vaest haavatud poissi ja tead mu kogenematust. Oo, Taevane Isa, juhata mind, mida ma pean tegema.“

Kui Amanda oma palve lõpetas, kuulis ta häält, mis juhatas teda tuhka veega segama. Ta kasutas seda lahust, et Alma haav puhtaks pesta. Järgmisena tundis Amanda õhutus võtta jalakajuuri ja need pudruks tampida. Ta pani pudru Alma haavale ja mähkis selle linase riidega.

„Nüüd leba siin nii ja ära liiguta,“ ütles ta oma pojale, „ja Issand teeb sulle uue puusa.“

Alma haav ei võimaldanud Amandal ja ta perel pärast rünna- kustus evakueeruda. Kui nädalad möödusid, määras rahvajõuk tema ja teiste järelejäädud pühade lahkumiseks tähtaja. Tähtaja saabudes Amanda hirm suurenes. Ta peitis end maisivarte sisse, et saaks valjuhäälselt palvetada, ilma et teda kuulda- ks. Seejärel kuulis ta häält, mis kordas järgmiseid sõnu:

*„Kes Jeesuses leidnud on endale toe,
sel üksildus rindu ei iial enam poe,
sest põrgujõud võitu ta üle ei saa,
ei eales ei iial ma teda hülg.“*

Need sõnad kirikulaulust „On usk meile kalju“ (Kiriku lauluraamat, nr 48) andsid Amandale uut jõudu ja julgust.

Mõne aja pärast oli Amanda õues, kui kuulis oma lapsi majas karjumas. Ta tormas majja ja nägi Almat mööda tuba ringi jooksmas. „Ma olen terve, ema, ma olen terve!“ hüüdis ta. Amanda ja tema lapsed lahkusid Hawn's Millist peatselt pärast seda.

(Kokkuvõte tehtud raamatust „Saints“, 1. kd, lk 347–350, 353–355, 378–379.)